

μάθανε πῶς σ' ἀγαπῶ κ' ἐστέσα δὴ βαῖδα
 γὰρ ἔγωγε μουνε μαργιόλικο κ' ἔκαμ' ἀναγυρίδα
 Κρήτ. Πβ. ἀναγυρία, ἀπογυρίδα. Ἡ λ. καὶ ὡς
 τοπ. Κάρπ. Νάξ. β) Περιφερική, ἐλικοειδὴς ὁδὸς
 Κρήτ. Συνών. ἀγανξά 2, ἀναγανξά. γ) Περι-
 φορὰ νεκροῦ ἢ εἰκόνων κατὰ τὴν λιτανείαν Κύθηρ. δ)
 Περιπατος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Κάναμε μιὰν
 ἀναγυρίδα ἔς τὰ περιβόλια Λεξ. Πρω. Κάνομε κάθε βράδυ
 μιὰν ἀναγυρίδα ἔς τὴν ἀκροθαλασσίαν Λεξ. Δημητρ. Συνών.
 βόλα. 2) Ἐπιστροφή, ἐπάνοδος Κάρπ.: Ἄσμ.
 εἰς τὴν ἀνευρίαν μου κ' εἰς τὸ τραοῦσμά μου,
 ἔγνα μ', ὁ πρωτοθεριστὴς ἔνιπολόγηθ' ἔκ' μου
 (τραοῦσμα = τραγούδι, τραγούδι. ἔνιπολόγηθ' =
 ἀνέστην).

ἀναγυρίζω Ἄνδρ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.
 Μάν. Οἶν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ.
 ἀναγυρίζον Σκόπ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνεγυρίζω Ἄνδρ. Θήρ.
 Θράκ. (Περίστασ.) Α.Κρήτ. Κάρπ. Κάσ. Σέριφ. ἀνεγυ-
 ρίζω Σίφν. ἀνευρίζω Κάρπ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
 Βόθρ.) ἀναυράω Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἀναγυρίζω. Περί τῆς λ. πβ. ΣΨάλτην ἐν
 Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 29 κέξ.

Α) Ἀμβτ. 1) Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Κρήτ. Πε-
 λοπ. (Λακων.) — Λεξ. Δεξ.: Ν' ἀναγυρίσῃς γλήγορα Λακων.
 Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Φραντζῆ Χρον. 129, 17Ρ (ἔκδ. Βόν-
 νης) «ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀνεγυρίσαμεν». 2) Περιφέρομαι
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.: Ἀναγύριζε τ' ἀπό-
 γεμα ἔς τὰ σοκάκια Λεξ. Δημητρ. 3) Παρεκκλίνω τῆς
 εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλάζω διεύθυνσιν, λοξοδρομῶ Θράκ. (Περί-
 στασ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ.:
 Ἀνεγυρίξ' νὰ μὴ μὲ δῇ Περίστασ. Ἀποκεῖ ν' ἀναγυρίσῃς
 Κρήτ. Θὰ πάω ν' ἀνευρίσω, γιατί θέλω νὰ μὴ μὲ δῇ κάνεις
 Ἀπύρανθ.

Β) Μετβ. 1) Ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω Ἄνδρ. Νάξ.
 (Βόθρ.) Σάμ. Σίφν. κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ.: Ἀνεγύρισε τὸ πιάνο
 — τὸ πιάνο κτ. Βόθρ. Ἀνεγύρισε τὸ στρώμα ἔς τὸν ἥλιο
 Σίφν. Τὰ ροῦχα μου παλαιώσανε τοιαῖα θὰ τ' ἀνεγυρίσω
 Ἄνδρ. || Παροιμ. Σύντροφι, κὶ ἂν οὐμιλοῦμι, ἀναγύριζε τὴν
 πίττα (καὶ περὶ ἄλλα ἀσχολούμενοι δὲν πρέπει νὰ παρα-
 μελῶμεν τὸ κύριον ἡμῶν ἔργον) Σάμ. β) Μεταστρέφω
 τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μετὰ περιστροφῶν Λεξ. Δημητρ. γ)
 Ἀνακατώνω, ἀνασκαλεύω Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Σέριφ. κ. ἀ.
 — Λεξ. Βλαστ.: Ἀνεγυρίζω τοῖς σταφίδες Θήρ. || Παροιμ.

Π' ἀνεγυρίζει τὰ πηλὰ | ἔς τὴ μέση πέφτει καὶ βουλᾷ
 (ὁ ἀρεσκόμενος εἰς σκάνδαλα βλάπτεται πρῶτος αὐτὸς
 καὶ δυσφημεῖται) Α.Κρήτ. δ) Ἐρευνῶ περιτρέχων πρὸς
 ἀνευρεσιν πράγματος Ἡπ. Θήρ. Πελοπ. (Λακων.): Ὅλον
 τὸν κόσμον ἀνεγύρισα γιὰ νὰ βρῶ ἓνα πορτοκάλι Θήρ.
 Τὰ τοιλικρωτὰ ἀναγυρίσαν τὸν μύλο, μὰ δὲν ἤβρανε τὸ γέρω
 (τοιλικρωτὰ = καλικάντζαροι) Λακων. ε) Προσέχω πολύ,
 φυλάττω τι Σίφν.: Ἀναγυρίζει τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ τὰ χῇ.
 Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρμονιακ. στ. 1846 (ἔκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 143)
 «ὄψιν γὰρ ποσῶς οὐ βλέπει, | βασιλέαν οὐ φροντίζει, | οὐ
 σοφὸν ἀναγυρίζει». 2) Ἐπιστρέφω τι, ἰδίᾳ ἐμπαιγμὸν
 ἢ χλεύην Κρήτ.: Τοῦ ἀναγύρισε δὸ λόγο (ἐνν. τὸν ὑβρι-
 στικόν). β) Χλευάζω, ἐμπαίζω τινὰ Κάρπ. Κρήτ.: Τὸν
 ἀνεγύρισε καὶ τοῦ πε πολλὰ Κάρπ. 3) Ἀποποιῶμαι,
 περιφρονῶ Κρήτ. Σέριφ.: Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀναγυρίσῃς
 ἐκεῖνο τὸ γαβρό, εἶναι καλὸς Κρήτ. Ἀναγυρίζει τὰ φαγητὰ
 Κρήτ. Σέριφ. Τὸ πρόβατο ἀναγυρίζει τὰ χόρτα ποῦ ν'
 ἀπάνω ἔς τὴ γοργὴ Κρήτ. || Γνωμ. Γιὰ τὴν καινοτομία
 στρατὰ τὴν παλαιὰ μὴ δὴν ἀναγυρίσῃς (μὴ περιφρονῇς τὰ

παλαιὰ χάριν τῶν νέων) αὐτόθ. β) Ἀθετῶ Κρήτ.: Ἀνα-
 γύρισα τὸν λόγο μου. Μὲ προσκάλεσε νὰ φάω καὶ τώρᾳ
 τ' ἀναγυρίζει. Συνών. ἀνακαλῶ. 4) Παρεκκλίνω, ἀπο-
 μακρύνω τι ἀπὸ τινος Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ.:
 Ὁ Θεὸς ν' ἀναυράῃ τὸ κακὸν Ἡπ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, τὸ πουλλάτοι μου ἀτῇ σου τὸ γνωρίζεις
 τὸ ἀπ' τὰ μεῖα τὰ σύματα νὰ μοῦ τ' ἀνευρίσῃς
 Κύθν.

Π' ὅλες τὲς πόρτες πάρτε με, π' ὅλες γυρίσετε με,
 ποῦ τῆς βασιλοπούλ-λας μου ἀνευρίσετε με

Κάρπ. β) Ἀποφεύγω τινὰ Κρήτ.: Ἄσμ.

Μὰ μετὰ ποιό, ἔς τὴ δίσι σας, θενὰ μαλώσω πλὸς μου,
 ἀνεῖν κὶ ὅλοι μὲ τρέμουνσι κὶ ἀναγυρίζουσὶ με;

5) Πείθω, παραπείθω τινὰ νὰ κάμῃ ἄλλως παρὰ ὡς
 ἐσκέπτετο Σκόπ.: Μὴν τ' ἐς τέτοια καὶ τοὺν ἀναγυρίξ'ς.
 Πρῶτα μ' ἀναγύρισις νὰ πάμι κὶ τώρᾳ δὲν ἔρχισι. Μὴ μ' ἐς
 τέτοια, γιατί ἀναγυρίζουμι.

Μετοχ. ἀναγυρισμένος 1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον σέβε-
 ται τις ἢ ἀποφεύγει νὰ τὸν προσβάλῃ ἀναγυρίζων τὴν
 ὑπεροχὴν του Κρήτ.: Ἄσμ.

Ποῦ θενὰ βγῇ ἔς τὸν Ὀμαλὸ νὰ ν' ἀναγυρισμένος
 Λακκίωτ' ἂς κάνῃ σύντεκνο καὶ Σφακιανὸ κουμπάρο.

Μονό ναι τῶν ἐννεὰ ἀδερφῶν τῶν ἀναγυρισμένων.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀποφεύγει τις ὡς πάσχοντα
 ὑπὸ λώβης Κάρπ.

ἀναγύρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀνεγύρισι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

Ἡ μεγάλη προσοχή.

ἀναγύρισμα τό, Κρήτ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σέριφ.

ἀναυρίσμα Κάρπ. ἀνεγύρισμα Κάρπ. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

1) Τὸ νὰ ἀνακατώνῃ, ἀνασκαλεύῃ τίς τι Κάρπ. Συνών.
 ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα. β) Τὸ ἀνασκαπτόμενον

διὰ τοῦ ρύγχους τοῦ χοίρου μέρος Σέριφ. 2) Περι-
 στροφή καὶ δὴ δημητριακῶν καρπῶν ἐν κοσκίνῳ κατὰ τὸ
 κοσκίνισμα, καθ' ἣν ἐπιτολάζουν τὰ σκύβαλα, ἄχυρα κτ.

Σέριφ. 3) Περίοδος, ἐπάνοδος, ἐπὶ χρόνου Πελοπ.

(Λακων. Μάν.): Τοῦ χρόνου τ' ἀναγύρισμα Λακων. || Ἄσμ.

Μὲ καλοστράδις ὁ Θεὸς | ἔς τοῦ χρόνου τ' ἀναγύρισμα

κ' ἔκαμα καὶ καλὸ παιδί

Μάν. 4) Ἐμπαιγμός, χλεύη Κρήτ. 5) Ἀπομάκρυν-
 σις ἀπὸ τινος, ἔνεκα μεταδοτικῆς νόσου Κάρπ.

ἀναγυριστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνευριστής Κάρπ. Θηλ.

ἀνεγυρίστρα ἢ, Τῆν. (Κωμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

1) Θηλ. ὁ αὐλόγυρος τοῦ στάβλου Τῆν. (Κώμ.) 2)

Ἄρσ. ὁ ὁμιλῶν μὲ ὑπαινιγμούς Κάρπ. Πβ. ἀναγυρι-
 στικός.

ἀναγυριστικά ἐπίρρ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

ἀναυριστικά Κυκλ. ἀλαγυριστικά Κρήτ. ἀνεγυριστικά

Α.Κρήτ. ἀνευριστικά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγυριστικός.

Μὲ ὑπαινιγμούς, πλαγίως, παραβολικῶς ἐνθ' ἀν.:

Ἀναγυριστικά τὰ λές τὰ λόγια σου Κρήτ. Μοῦ τό πε ἀνα-

γυριστικά αὐτόθ. Πάντ' ἀνευριστικά μιλεῖ Κάρπ.

ἀναγυριστικός ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚον-

δυλάκ. Πατούχ. 89 ἀνεγυριστικός Α.Κρήτ. ἀναγυρι-

σικά τά, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγυριστής. Ὁ τύπ. ἀνεγυριστικός

καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Γ στ. 353 (ἔκδ. ΚΣάθα 166).

